

PAINOVOIMAN VIRALLINEN EDUSTAJA

Ismo Repka

Painovoiman virallinen edustaja

[Painovoiman virallinen edustaja](#)

[Valmistusmerkinnät](#)

Kalervo Lokka, laskusuuntaan kääntyneen työuransa 54-vuotias myyntiedustaja, entinen pörssiyrityksen myyntijohtaja sekä maailmanmatkaaja, pyöräytti höyryävälle karjalanpiirakalle katajaisella voiveitsellään reilun kerroksen munavoita.

Samalla hän vilkaisi ulos ikkunasta, jonka takana oma avopuoliso Anneli, pumppasi etukumaraudessa asennossa ilmaa polkupyöränsä tyhjentyneeseen takarenkaaseen.

Kalervo nosti höyryävän piirakan huulilleen ja puhallellen rytmikkäästi sen tulikuumaan sisukseen, sai haukatuksi siitä palasen. Voin ja kananmunan muodostaman päällysteen valuessa norona suupielestä, hän pyöritteli ensipuraisua suussaan ja haukkoi hetken avoimesta tuuletusikkunasta puhaltavaa viileää kevätilmaa ensimaiston kyytipojaksi. Näin luiskahti piirakanpala alas kurkusta ja vaikka suuta edelleenkin hieman pisteli suoraan uunipelliltä napatun piirakan jäljiltä, haukkasivat hampaat jo uutta otetta sen käsin rypytyetystä pinnasta.

Leukojen jauhaessa ja suun imaistessa pienin nopein annoksin vilvoittavaa ilmaa leuan liikkeiden välillä, Kalervo tarkasteli jäljelle jäänyttä palasta hetkeen kädessään. Hän käänteli piirakan puolikasta puolelta toiselle arvioiden näin täytteen määrää ja sen tasalaatuisuutta piirakan ytimessä. Muusi vaikutti tasaisen kuohkealta ja siinä oli juuri sopivasti sekä suolaa että voita. Tekijä oli osannut lisätä täytettä tarpeeksi reilusti, toisin kuin yleensä oli kaupan piirakoiden

laita. Kalervon mielestä perunoista tehty ja puusurvimella muussattu täyte oli ainut ja oikea tämän luonnosta muotokieltään hakevan perinneruoan täytteeksi. Oikein tehtynä ja annosteltuna se sai piirakan maistumaan mehukkaan täyteläiseltä eikä tippaakaan kuivakalta.

Piirakanrypyttäjä itse oli saanut juuri urakkansa päätökseen ikkunan toisella puolen ja pompautti kevyesti takarengasta maata vasten testatakseen pumppaamansa ilman riittävyden renkaassa. Anneli vaikutti lopputulokseen tyytyväiseltä. Kiskaistuaan oikealla kädellä hamettaan hieman ylöspäin, hän nousi satulaan ja vilkutti iloisesti kohti ikkunaa.

Kalervo nosti kahvikuppiaan aavistuksen ilmaan huomatuksi tulemisen merkiksi ja jäi katselemaan kun Anneli lisäsi vauhtia päästyään pihalta koivujen reunustamalle hiekkatielle ja siitä edelleen kohti muutaman kilometrin päässä sijaitsevaa markettia.

Nautittuaan vielä kaksi piirakkaa ja santsikupin kahvia, Kalervo istuutui päätteen äärelle ja alkoi klikkailla auki lukulistalle kerättyjä uutisia läheltä ja hieman kauempaakin. Ei mitään uutta auringon alla. Uutiset politiikasta ja liike-elämästä olivat alkaneet kyllästyttää Kalervoa jo jonkin aikaa sitten. Samat hyväpalkkaiset ennustajaukot ja -eukot laukomassa toisten ajatuksia rahan ja talouden liikkeistä. Menevätkö pörssikurssit tänään nyt sinne vaiko tänne ja riittävätkö eläkevarat meille vai myös muille.

Joskus Kalervo oli oikein tosissaan miettinyt, että mitäpä jos ei seuraisi eikä lukisi uutisia, oikeita tai vääriä, muiden mielipiteitä ja arveluja viikkoon tai kokonaiseen vuoteen, vaan luottaisi omiin silmiinsä ja korviinsa ja poimisi näin ne tärkeimmät. Muuttuisikohan elämä, omien ajatusten kulku vai muuttuisiko oikein mikään?

Ajatelkaapas jos kukaan ei ilmestyisi paikalle, kun valtiovarainministeri tai Suomen Pankin edustaja esittäisi omia arvailujaan. Taitaisi vakanssin arvostus saada pikaisen käänteeseen. Tai jospa uuden tuotteen lanseeraus ei kiinnostaisi ketään? Saisi esitellä videoita ja visioitaan tyhjille saleille. Kahvikupit odottaisivat ottajiaan ja pikkusuolaisten päälle ehtisi kovettua ohut, vanhalta maistuva kuori.

Toimitusjohtaja ei pääsisi otsikoihin, parrasvaloihin ja luennoimaan innovaatiostaan tai visiostaan. Maailmaa mullistava ja pörssikursseja nostattava evankeliumi kaikuisi ainoastaan catering palvelun vuokratyövoimalle, mutta mitäpä he yrityksen tulevaisuuden suunnitelmista ymmärtäisivät. Vaikka juuri heillehän yrityksen edustajien pitäisi ensisijaisesti puhua ja heitä mieluummin joskus myös kuunnellakin.

Mutta ei. Tarvitaan makkinapöhinää. Jos meillä tehdään näin, niin siitäpä syntyy sitä, jonka vuoksi tarvitaan tätä, jotta voitaisiin tuottaa tuota. Näin suhdanteiden pyörä pyöräilee ja taikina paisuu kunnes...

Kalervon mieleen pullahti kertomus naapureina elelevistä intiaanista ja uudisraivaajasta, jotka tarkkailtuaan toistensa valmistautumista

talveen hakkasivat vuoroin yhä enemmän ja enemmän halkoja talven varalle kuin koskaan, sillä arvelivat talvesta tulevan erityisen kylmän. Tähän ennustukseen he olivat päätyneet nähtyään naapurin halkovan päivä päivältä enemmän polttopuita. Huomatessaan näin toinen toisensa lisäävän omaa tuotantoaan entisestään ja havaittuaan oman kasansa naapurin kasaa pienemmäksi, oli siis itsekin lisättävä varautumistaan vuosisadan taatusti kylmimpään talveen, mutta tulikin kesä ennen kuin halkopinot olivat saavuttaneet lakipisteensä.

Näinhän se maailma pyörii vielä tänäkin päivänä, ajatteli Kalervo ja asetti paksureunaisen kahvikupin alassuin tiskikoneen ylähyllylle.

Hän käveli keittiöstä olohuoneen ruskeaan nojatuoliin ja pyöräytti sitä puolikierrosta vastapäivään. Ikkunasta aukesi näkymä lammelle, josta jääpeite oli sulanut vasta muutama viikko sitten. Lammelle johtava polku oli vielä siivoamatta ja Kalervo tiesi, että Anneli koristelisi taas tuttuun tapaansa polun varret kesään mennessä erilaisilla kukkaistutuksilla. Olihan Annelilla sekä silmää että makua moiseen touhuun, joten kelpasi Kalervon odotella kevään keikkumista kohti kesää.

Itse hän oli viime vuoden ajan tuntenut olonsa jotenkin kyllästyneeksi ja riittämättömäksi. Työkään ei tuntunut tarjoavan enää niitä haasteita, joita hän kaipasi. Vielä muutama vuosi sitten hyväkatteinen kauppa oli saanut markkinatalousmiehen suupielet kääntymään ylöspäin, mutta nyt tilalle oli hiipinyt jostakin välinpitämättömyys ja kaiken merkitsemättömyyden tunne. Olivatko leppoisa elämä ja taloudellisesti turvattu huominen muokanneet hänestä kuuluisan

”läskin kissan”, joka ei enää viitsinyt jahdata hiiriä koska ruokaa riitti muutenkin, vaikka itse jahti ja saalistus olivat sisältöä siinä missä saaliiksi saatu pulska hiirikin.

Koska mielen lisäksi kroppakin tuntui nykyisin uinuvan jossakin harmaiden college-housujen kiristävän vyötärönauhan alla, oli hän Annelin kehotuksesta kokeillut viime syksynä niin joogaa kuin meditaatiotakin. Kurssien tarkoituksena kun oli löytää elämälleen tarkoitus tai ainakin eliminoida potentiaalista aikaa jääkaapin houkutuksilta.

Olihan Annelin perimmäisissä toiveissa ollut myös löytää Kalervolle harrastus, joka veisi myöhäiskeski-ikäisen asuinkumppanin kahdesti viikossa pois kotoa, jotta sitä kuuluisaa ja tarpeellista oma-aikaa riittäisi myös hänelle.

Muutaman kerran puuskuteltuaan rytmikkäästi ryhmässä, Kalervo oli havainnut maksavansa jostakin, jota saattoi tehdä vaikka tässä ruskeassa tv-tuolissa eikä tarvinnut lähteä kotoa minnekään. Näin ajateltuaan Kalervo hengitti tuolissaan kolme kertaa nenän kautta hitaasti sisään ja suun kautta puhaltaen ulos, kuten kurssilla oli opetettu.

Kuten silloin, ei nytkään tempulla ollut sen kummoisempaa vaikutusta. Tai olisiko sittenkin ollut, sillä Kalervo muisti samalla, kuinka hän reilut parikymmentä vuotta sitten oli maailmanmatkoillaan istunut Arizonan Sedonassa ja etsinyt elämälleen tarkoitusta autiomaasta. Hän muisti jo tuolloin ihmetelleensä, kuinka omistautuneita ihmiset itselleen

tärkeissä asioissa olivat. Hän muisti hyvin myös sen palon ja innokkuuden, joka kurssilaisista tuolloin hehkui.

Suuri osuus oli epäilemättä kurssin vetäjällä, intiaanitaustaisella Ajei'lla, jonka intensiivinen katse ja lumoava puhetapa olisivat motivoineet tuolloiset kurssilaiset vaikka autiomaan ylitykseen yhdellä jalalla hyppien. Niin asialleen vihkiytyneitä ja innostuneita he ex-intiaanin kaupallistuneista opeista tuolloin olivat.

Sedonan itsensä löytämisen kurssi oli Kalervon osalta päättynyt kuikuiluun silmäluomien raosta muiden meditoidessa ja hakiessa henkisiä rajojaan, sekä ihmettelyyn siitä, millaiseen transsiin kurssin vetäjä halutessaan pystyi ihmiset saattamaan. Olisiko kyseessä ollut kurssilaisten mescalinin vaikutuksesta ajatuksista tyhjenneiden pääköppien vastaanottavaisempi mieli, joka ikään kuin imi sisäänsä kaiken mitä ympärillä sattui liitelemään, vaiko ihmisen loppumaton kaipuu etsiä jonkun hallussa piilossa olevaa kaiken totuutta.

Läpi vuosituhansien ihmiset ovat etsineet ja kyselleet elämänviisauksia milloin jumalilta, milloin luonnosta, milloin ihmisiltä, jotka vaikuttivat tarpeeksi erikoisilta ja salaperäisiltä että heillä täytyi olla hallussaan varmuudella juuri se, mitä itseltä puuttui.

Havahduttuaan taas vaipuvansa elämän perusteita syleilevään ajatusmaailmaansa, Kalervo nousi ja käveli laahustaen kodinhoituhuoneeseen ja napsautti silitysraudan lämpenemään sekä taittoi laatikostoon integroidun silitysraudan vaakatasoon.

Höyryraudan lämmitessä ja suhautellessa vesihöyryä huoneeseen, Kalervo nosti vaateripustimeen kuivumaan ripustetut kolme kauluksellista paitaa vierelleen. Kun silitysraudan merkkivalo oli sammunut säädetyn lämpötilan saavutuksen merkiksi, hän alkoi silittämään ensimmäistä vaalean sinistä paitaansa hihansuista aloittaen.

Vuosien aikana paidansilitykseen oli muodostunut selkeä rutiini ja selkeä työjärjestys siitä, mistä kohtaa silytys aloitetaan ja mihin se päättyy. Kaulus ja hihansuut ensimmäisinä ja tarkimmin, koska olivat näkyvin osa vaateetusta. Samoin oli etumuksen laita, vaikka nappien kiertäminen raudan pyöristetyllä kärkiosalla ei helppoa ollutkaan.

Seuratessaan silitysraudan liikkumista puuvilla-polyesteri sekoitteisen paidan pinnalla, saattoi nähdä ryppyjen oikenevan ja sikkuraan menneiden lankojen suoristuvan lämmön ja kosteuden voimasta. Käsi tiesi oikeat ajolinjat ja osasi hakeutua oikeassa järjestyksessä oikeisiin laskoksiin ilman tietoista läsnäoloa.

Kalervo naurahti mielessään ja nosti ensimmäisen sileän paidan takaisin vaatepuulle. Hän käänsi sen ympäri muutaman kerran ja totesi lopputuloksen vastaavan siihen käytettyä työpanosta. Kahdeksan ja puoli, mietti Kalervo mielessään ja sipaisi selkään jäänyttä vekkiiä kädellään suuremmaksi.

Sunnuntai-illat olivat muodostuneet jonkinlaiseksi huolto- ja valmistelupäiviksi Kalervon mielessä. Tällöin oli tapana hoitaa pihatöitä, pyykätä ja valmistaa elämää taas tulevaa viikkoa varten,

vaikka Jumala olikin aikoinaan kehottanut pyhittämään lepopäivän. Tuskinpa Iso Jiiikään vielä tuolloin aavisti, että vuosien saatossa maailma muuttuu ja aukioloajat vapautuvat.

Saatuaan kaikki kolme paitaansa, kaksi vaalean sinistä ja yhden valkoisen, riittävän sileiksi, Kalervo kiskaisi silitysraudan töpselin irti seinästä ja taittoi silitysraudan takaisin vetolaatikkoon jäähtymään.

Paidat mukanaan hän asteli makuuhuoneeseen, missä aukaisi suuren peileillä pinnoitetun liukuoven ja asetteli tuomisensa siten että valkoinen paita jäi kronologiseen järjestykseen kahden sinisen paidan väliin. Maanantain ja tiistain Kalervo saattoi pärjätä yhdellä ja samalla sinisellä paidalla, keskiviikkona vaihtelua toi valkoinen ja loppuviikko mentäisiin taas sinisen merkeissä.

Kun Kalervo oli aloitellut omaa kaupallista uraansa liki 30 vuotta sitten, oli solmio ollut se viikonpäiviä toisistaan irtipitävä lisuke, jonka avulla saattoi päätellä missä mennään. Perjantaina, jos halusi tuolloin olla oikein kapinallinen, saattoi solmion jättää kokonaan pois ja viettää Ameriikan poikien keksimää ”Casual friday’tä”.

Niin vain vuosien liitäessä casual friday’t puskivat syrjään myös muut viikonpäivät ja pian ei Kroaattien keksintöä käyttänyt juurikaan kukaan. Nyt noita eri merkkisiä ja päiväpalkan arvoisia kankaankappaleita riippui tusinan verran erikseen niille tehdyllä vaatepuulla, odottaen uutta tulemistaan. Tiesihän Kalervo, ettei niin tulisi käymään tai jos tulisikin, olisi designer muuttanut leveyttä,

pituutta tai materiaalia siihen malliin, että Kalervon kokoelma näyttäisi kaulassa joko ruokalapulta tai kengännauhalta.

Aseteltuaan paidat oikeaan järjestykseen hän liu'utti vaatekaapin lasioven paikoilleen ja palasi takaisin olohuonetta hallitsevaan ruskeaan nahkatuoliin ja nosti oikealla puolella olevasta kahvasta tuoliin integroidun rahin ylös. Mekanismi toimi vieläkin moitteettomasti, vaikka käsinojiin oli ajan saatossa painautuneet selkeät merkit niihin kohtiin, joissa kyynärpää tai kahvikuppi oli vuosikausia levännyt.

Kalervo nipisti paksua nahkaa sormiensa välissä ja ajatteli mielessään, ettei nykyään samanlaisia enää valmisteta. Ennen oli kaikki paremmin...Hän hymähti omille eltaantuneille ajatuksilleen ja tunsi itsenä vanhaksi. Kun vanha alkaa näyttää uutta paremmalta on syytä katsoa peiliin ja tunnustaa tosiasiat. Ihminen on tullut vanhaksi. Kalervon kohdalla näin oli käynyt kaksi vuotta ja neljä kuukautta sitten, kun hän oli jouluostoksilla huomannut ihmettelevänsä nuorison ylikohteliasta ja estoista vapaata käytöstä. Missä oli vanhempien kunnioitus ja herranpelko ? Ei tietoaakaan sosiaalisesta peloista tai omasta alemmuudentunteesta. Tuskinpa olivat kuulleetkaan Xanoreista tai Cipralexeistä.

Olisihan se mukava välillä itsekkin innostua jostakin uudesta ja kokea niitä nuoruuden ja alkuaikuisuuden aistielämyksiä, joita syntyi kun istuutui lentokoneen penkkiin tai aukaisi oven kotibileiden taikamaailmaan. Silloin vielä tiedettiin mitä olivat pohjat ja mitkä

jatkot, mutta ei tämä nykynuoriso moisista mitään piitannut. Älyluurilla hoidetaan molemmat.

Siinä kaukosäätimen äänivalikkoa testaillessa ulko-ovi kävi ja Annelin energinen olemus ilmestyi keittiön ja olohuoneen väliselle kynnykselle. "Hellou!", hän tervehti tapansa mukaan iloisesti ja nosti kestokankaista kauppakassia hieman ylöspäin. "Kaalilaatikkoa ja puolukkahilloa. Nam, nam". Anneli ei jäänyt odottamaan Kalervon kommentteja illallismenuseen, vaan pyörähti akselinsa ympäri ja nosti keittiön pöydälle kaalipään, paketin jauhelihaa sekä tölkin puolukkahilloa.

Kalervo nosteli hieman kulmakarvojaan ja tunsu kuinka sylkirauhasten toiminta kiihtyi, kun aivot reagoivat puolukkahillon kuviteltuun kirpeään makuun.

Annelin kanssa yhteisiä vuosia oli takana jo toistakymmentä, vaikka he olivatkin kohdanneet toisensa vasta kypsällä iällä. Jos keskinäinen suhde on balanssissa, niin kyllä ne toisen ruokatottumukset, mielenilon ja harmituksen aiheet oppii aika sukkelaan. Kaikessa tässä Anneli oli todella hyvä. Hän tiesi milloin Kalervo oli huonolla tuulella ja halusi olla omissa oloissaan. Syitä mielenliikkeisiin hän ei kysynyt vaan luotti siihen, että kyllä Kalervo kertoo kun aika on kypsä.

Vastaavasti Kalervon tulkkauskyky Annelin nonverbaaliselle viestinnälle ei ollut samalla tasolla. Kalervo tiesi, että Anneli piti kunnon pihvistä, suklaasta sekä kuohuviinistä ja senkin hän tiesi, ettei tämä välittänyt ranskanperunoista, salmiakista tai oluesta.

Sitä, milloin mikäkin ele tai vilkaisu tarkoitti mitäkin, oli Kalervolle yhä arvoitus. Hänen logiikkansa mukaan samanlainen katse tai kädenliike, vaikkakin eri yhteydessä, olisi pitänyt tarkoittaa samaa asiaa. Vähän niin kuin armeijan käsimerkki. Kun nyrkkiin puristettu käsi päänpäällä teki pari ylös-alasliikettä, kuin hätäjarrua kiskoen, olisi jokainen kahdeksan kuukauden mieskin tiennyt sen tarkoittavan että lähdetäänpäs nyt mars matkaan. Tai jos italialainen pyöritteli yhteen puristettua nippua sormia alaspäin ranteen piirtäessä ympyrää ja huulen mutistessa ”umma ummaa”, saattoi tietää, että nyt keitellään soppaa, josta ei aivan kaikkien tarvitse olla tietoisia.

Naisten kanssa oli toisin. Joskus ”tosi kiva” tarkoitti sitä miltä kuulostikin, mutta taas joskus se olisi pitänyt tulkita täysin vastakkaisella väriskaalalla. Useimmiten sinipunaisella. Samoin saattoi kevyt tuhahdus: ”hmmm...” merkitä totaalista tietämättömyyttä tai porttia johonkin: ”tämän minä tulen muistamaan ikuisesti”-maailmaan. Joissakin asioissa naisen muisti oli aivan uskomaton. Tässä maassa tapostakin selviää kymmenen vuoden tuomiolla, mutta kehaisepa vahingossa naapurin Pirkon leninkiä tai kiinnitäpä liian pitkäksi aikaa huomiota säären suonikohjuihin, niin varmasti muistaa mainita tarvittaessa niistä erheistäsi ja ajattelemattomuuksistasi, vaikka elinkautisvankikin olisi hyvällä käytöksellä vapautunut jo aikoja sitten.

Eivät naiset mistään Venuksesta Kalervon mielestä olleet, vaan eläviä todisteita kvanttimekaniikasta. Plus saattoikin olla miinus ja päinvastoin, riippuen siitä milloin ja mistä vinkkelistä asiaa tarkasteli.

Keittiöstä kulunut lempeä kehotus sai Kalervon tarttumaan nojatuolin käsinojiin ja punnertamaan itsenä pystyasentoon. Vasen polvi rutisi tapansa mukaan ilkeästi saadessaan vartalon painoa kannateltavakseen, mutta hyvin se kesti. Lyhyen asentokorjauksen jälkeen nakshteleva polvi suuntasi keittiöön ja kätki itsensä ruudullisen pöytäliinan alle parinsa viereen.

Anneli nosti höyryävän lasivuoan pöydälle ja asetti suuren puulusikan astian vasemmalle puolelle. Kalervo tarttui siihen ja painoi sen sopivasti tummuneen pinnan läpi ja nosti lautaselleen kolme suurta lusikallista kaalilaatikkoa. Pöydällä olevasta puolukkahillopurkista hän kaapi tarkkaan loput, ennekuin avasi Annelin äskeiseltä kauppareissulta tuoman uuden purkin. Kalervo tarkisti vielä kertaalleen, olivatko tyhjentyneen astian seinämät tarpeeksi siistit ja puhtaat. Näin hän halusi varmistaa että metsiemme kallisarvoisista marjoista ulkomaisen työvoiman avustuksella hillomuotoon saatettu täydellisen kaalilaatikon ehdoton edellytys, oli hyödynnetty maksimaalisen tarkasti.

Anneli nosti omalle lautaselleen kaksi lusikallista lämmön hauduttamaa kaalin ja jauhelihan seosta ja levitteli sitä tasaiseksi matoksi kukkakuvioidun lautasen pinnalle. Kalervon vielä puhallellessa haarukan kärjessä killuvaan kuormaan, saattoi Anneli ilman suurempia vaikeuksia aloittaa ruokahetken lautasen ulkosyrjästä suutaan säästellen.

”Kelpaako?”, kysyi Anneli ja pyöräytti pippurimyllystä puolikierrosta kaalilaatikon pinnalle. ” Herkullista, todella herkullista”, vastasi

Kalervo ja hörppäsi lasista kulauksen rasvatonta maitoa.

Vaikka Kalervo tykkäsi itsekin hääriä keittiössä, vastasi Anneli pääsääntöisesti pariskunnan ruokahuollosta 80/20- säännön pohjalta. Kalervo kokkaili 20% edestä, mutta aiheutti 80% sotkusta.

Niin tai näin, mutta keittiö hohti aina puhtaana ja kiiltävänä heti ruokailun loputtua, ikään kuin siellä ei olisi koskaan kukaan kokkaillutkaan. Tämä oli kovasti Kalervon mieleen. Kalervo oli kiitellyt Annelin Martta-kerhon koulutuksia ja kokouksia vuolaasti ja vaikka hän oli monesti kiistänyt itsessään sovinistisuuden olemassa olon, täytyi hänen myöntää että nainen sopi hänen mielestään paremmin keittiöön kuin mies.

Ei hän oikein voinut ymmärtää miespuolisia kokkeja, lastenhoitajia, ala-asteen opettajia tai sairaanhoitajiaakaan. Tietyt roolit oli luotu miehille ja tietyt naisille. Raja-aidan saattoi ihan luvan kanssa ylittää aina silloin tällöin, mutta 80/20 sääntöä noudattaen, mitä ikinä se milloinkin noissa tilanteissa tarkoitti.

Ruokailun päättymisen merkiksi Kalervo nosti molempien lautaset astianpesukoneeseen ja esihuuhteli lasit ja ruokailuvälineet, ennekuin asetteli ne koneen yläkoriin. Tähän kohtaan loppui Kalervon keittiöpalvelu tuttuun tapaan ja Anneli jäi pyyhkimään muruja pöydältä sekä oikaisemaan liinan ja tuolit takaisin niille kuuluville paikoilleen.

Matkalla omaan rakkaaseen tv-tuoliinsa, Kalervo nojasi poskensa kevyesti tiskirättiä pitelevän Annelin poskea vasten ja taputti vuosien saatossa somasti pyöristyneeseen pakaraan pari hellää taputusta. Sen enempää ei kummankaan tarvinnut sanoa tietääkseen että kaikki oli hyvin.

Nostettuaan rahin ylös Kalervo avasi netin ja kävi läpi tuttuun tapansa puolenkymmentä kansainvälisen uutispalvelun sivustoa pysyäkseen kärryillä siitä, miten maailma makaa. TV:n katsomisen hän oli oikeastaan lopettanut jo jokin aikaa sitten, kyllästyttyään iänikuisiin ja samoihin julkkis-somevaikuttaja-hauskuttajiin, milloin mistäkin kisaillen tai laittamassa ruokaa tai suorittamassa mitä typerämpiä tehtäviä aikarajoitusten puitteissa.

Kuinka typerää onkaan kansa, kun tuollaista moskaa viitsivät illasta toiseen katsella. Vai olisiko se sittenkin merkki tuotantoyhtiön älykkyydestä tuottaa ihmisille niin ala-arvoista ja typerää ohjelmaa, että se luokan kauiten aasinhattua päässään pitänytkin pystyisi ajattelemaan: ”Onpas tuo typerä kun ei tuota osaa” tai ”tuon minäkin osaisin/tietäisin”.

Siksi Kalervo oli omasta mielestä viisaana ihmisenä siirtynyt niin sanotulle ”nextille levelille”, vaikka samat toimijat tuottivat ja hallitsivat kanavasisältöä, mutta nyt hieman eri nimisenä. Mielikuvat ihmisistä, maista ja politiikoista kun olivat median tuottamaa.

Kun työpaikan keskusteluissa tai kaupan pihalla puhuttiin maailman tapahtumista, oli jokaisella jonkinlainen mielipide siitä, kuka on hyvis

ja kuka pahis. Paitsi Kalervolla, joka muisti aina tiedustella: "Oletko tavannut k.o henkilön vai miten olet mielikuvasi hänestä luonut?".

Paraikaa oli läntisen maailman supervallassa presidenttinä mies, jonka puheita media tulkitsi aina huonoin päin. Sanoi hän niin tai näin, niin aina se oli jotakin pöyristyttävää ja vastenmielistä, väärää tai umpipöhköä.

Antaapa ajan kulua, päivän mennä, toisen tulla niin kuin Kalevalassa sanotaan ja katso, tuo vaaleakutrinen naureskeltu mies olikin muuttunut todelliseksi suurmieheksi, arvostetuksi ja siteeratuksi johtajaksi.

Ajatelkaas, millainen maailma olisi jos Adolf olisi aikoinaan voittanut sodan. Kuinka moni yliopisto kantaisikaan nyt hänen nimeään. Kuinka monen pääkaupungin paraatipaikalla seisoisi hänen patsaansa. Kuinka puistot ja joet, vuoret ja tapahtumat muistuttaisivat kerran eläneestä ja maailmaa muuttaneesta suurmiehestä. Miten hänen tuotteistama kädennosto viuhuisi läpi Euroopan jättäen myöhemmin muotiin tulleen "social distancen" automaattisesti tervehtijän ympärille.

Mutta ei. Meni ja hävisi ja nyt pelkkä nimikin aiheuttaa vilunväristyksiä ja kauhunpuistatuksia ympäri maailman. Ei kukaan halua muistaa sitä aikaa, jolloin yönteke ja ydinperhe olivat vielä arvossaan. Kuinka oikea taide kukoisti ja terveet elämäntavat raittiissa ulkoilmassa olivat tavoittelemisen arvoisia.

Elämä on merkillistä. Paradoksaalista. Jos hyvä ja paha loittonevat akselillaan riittävän kauas toisistaan alkavat ne taipua ylöspäin ja lähestyä taas toisiaan. Jonkin ajan kuluttua hyvä muuttuu pahaksi ja paha hyväksi. Vihatusta tulee ensin säälittävä ja säälittävästä hyvä. Hyvä taipuu itseriittoiseksi ja se mikä äsken miellytti kaikkia, ei kohta miellytä enää ketään.

Siinä pohdiskellessaan Kalervo poimi pöydältä kynän ja lehtiön ja veti paperin poikki vaakasuoran viivan. Tätä viivaa hän lähti sitten taivuttamaan ylöspäin kummaltakin puolelta kunnes, paperilla oli puolipallon näköinen yläosa tai hampurilaissämpylää muistuttava hattuosa. Tätä piirtämäänsä kuviota Kalervo tarkasteli hetken ja pyöräytti paperin ylösalaisin. Nyt hänellä oli edessään sämpylän alaosa. Kalervo pyöräytti uudelleen paperia 180 astetta ja jälleen puolikas ympyrä seiso viivan päällä.

Näin sen täytyy olla, hyvästä tulee paha ja pahasta hyvä. Kun taas aikaa ja sukupolvia kuluu riittävästi, alkaa muutos ja palataan alkuasetelmaan. Ajattelun siivittämänä Kalervo piirsi paperille ympyrän, jonka jakoi sitten vaakasuuntaan keskeltä kahtia. Hän asetti vasemman etusormen keskiviivan vasempaan reunaan kuvaamaan ”pahaa ja väärää” ja oikean keskisormen janan oikeaan päähän kuvaamaan ”hyvää ja oikeaa”. Tämän jälkeen hän alkoi liu’uttaa sormia ympyrän kaarta pitkin ylöspäin, jolloin sormet kohtasivat ja ohittivat toisensa ja päätyivät akselin vastakkaisille puolille ennen kuin tekivät saman lenkin pallon alaosaan. Ohitettuaan siellä toisensa, ne palasivat jälleen alkuperäisille paikoilleen.

Kalervo pyöritteli sormiaan pitkin paperia kun Anneli tuli olohuoneeseen ja kysyi: "Mitäs mietit?"

Anneli oli tottunut siihen että aika ajoin Kalervo vaipui omiin ajatuksiinsa ja tarvitsi tilaa ja yksinäisyyttä. Hän myös tiesi, että kun ajatussoppaa oli keitetty tarpeeksi kauan, hän olisi se ensimmäinen ihminen ja luotettu, jolla Kalervo omaa ajatteluaan testauttaisi.

Kalervo aloitti teorianensa testaamisen Annelilla ja puolen tunnin kuluttua muistilehtiö oli täynnä suoria ja taipuvia x-akseleita, jotka yhtyivät milloin ylhäällä ja milloin alhaalla toisiinsa. Muutaman kynällä piirretyn kahdeksikon ja ääretön-symbolin alle oli piirretty Annelin mielestä hieman kyljellään olevaa kahvipapua muistuttava merkki, joka Kalervon mielestä kuvasi äsken kehittämäänsä teoriaa täydellisesti.

Anneli nyökkäsi hyväksyvästi ja antoi Kalervon ajattelulle täyden tukensa, vaikkei rehellisyyden nimissä aina kaikissa arvoituksissa pysynytäkään perässä. Lopputuleman hän usein ymmärsi ja oli niistä usein samaa mieltäkin, mutta se mitä kautta niihin päädyttiin jäi usein arvoitukseksi.

Laskettuaan lehtiön pöydälle ja tarkistettuaan vielä kertaalleen että tiskikone oli sammuttanut merkkivalonsa ja ulko-ovi oli varmasti lukossa, he astelivat perätysten makuuhuoneeseen.

Anneli alkoi makuuasennossa selaamaan ja tarkistamaan seuraamiensa sivustojensa päivityksiä ja vastaavasti lisäämään omalle

seinälleen kuvia iltaruoasta ja siihen käytetyistä raaka-aineista unohtamatta mainita itse kasvatettua meiramia, joka oli Annelin kaalilaatikon salainen ainesosa.

Kalervo painoi nappikuulokkeet korviinsa ja jatkoi eilen aloitetun äänikirjan kuuntelua. Hän oli kuulevinaan korvissaan valtameren pauhun, kun äänikirjan kapteeni jahtasi valkoista valasta ympäri maailman meriä.

Hän heräsi kellon soittoon toinen kuulokenappi korvassaan. Korvaa särki hieman, sillä muovinen kuuloke oli painanut korvalehteä tyynyä vasten koko pitkän yön. Toisen langattomista napeista hän löysi pienen etsiskelyn jälkeen keskeltä sänkyä, läheltä Annelin yöpaidan kaulusta, jonka sille kauniisti laskeutuva vaalea kihara peitti alleen.

Kalervo asetteli molemmat kuulokenapit takaisin niille kuuluvaan säilytyskoteloon ja sulki varoen kotelon kannen. Anneli saisi jäädä vielä nukkumaan ja viettämään ansaittua vapaapäiväänsä, vaikka tiesihän Kalervo, ettei siitä mitään todellista vapaapäivää muodostuisi. Heti kun ulko-ovi olisi Kalervon jäljiltä käynyt, olisi Anneli aloittanut avoimen ikkunan alla aamuvoimistelunsa, pyöräyttänyt vuodenaikaan sopivan vihersmoothien tehosekoittimessa ja suunnannut reippaat askeleensa pihavajaan noutamaan siellä säilytettäviä puutarhanhoitoväliteitään.

Vähemmän reippaasti Kalervo avasi vaatekaapin liukuoven ja valitsi kolmesta eilen silittämästään paidasta vasemmanpuolimaisen. Hän

työnsi sen silitetyn helman harmaisiin suoriin housuihin ja kuorrutti vaatetuksensa tummansinisellä pikkutakilla.

Selaillessaan kännykästä aamun uutisia, Kalervo haki samalla vapaaseen käteen jääkaapista syömättä jääneen karjalanpiirakan ja sujautti sen mikroon puoleksi minuutiksi. Vasemman peukalon vierittäessä uutissivustoa alaspäin piteli oikea peukalo yhdessä etusormen kanssa otteessaan aamiaista, mikä katosikin parilla haukkauksella luovuttamaa energiasisältöään solujen käyttöön.

Energiaa Kalervo omasta mielestä tarvitsisikin. Viime aikoina mieli oli ollut usein apea ja kroppa jotenkin voimaton. Mikään ei oikein enää kiinnostanut eikä mikään enää sytyttänyt kuten joskus ennen. Työterveydessä hän oli käynyt mittauttamassa ja laskettamassa niin testosteronitasonsa kuin kilpirauhasarvonsakin, mutta kummastakaan niistä ei löytynyt mitään oloa selittävää. Lääkäri oli todennut tällaisen kuuluvan reilun viisikymppisen miehen elämänkaareen, jolloin elimistö alkaa valmistautua pikkuhiljaa vanhuuteen. Säästää energiaa ja kerryttää varapolttoainetta vyötärön tietämille.

Muistaessaan tuon, Kalervo nappasi vatsamakkarakasta otteen ja oli varma, että siihen oli taas tullut sentti tai kaksi lisää sitten viimekontrollin. Varmistaakseen asian, hän katsoi oliko housuja kannatteleva vyö vielä samassa reiässä kuin viimeksi. Ei ollut. Pikkuhiljaa vyön reiät olivat siirtyneet ulommaksi ja ulommaksi ja Kalervo huomasi että reikiin asettava soljen piikki oli tullut tiensä päähän. Jos oikein varovasti saksilla kaivertaisi, saattaisi nyt käytössä olevan reiän viereen, noin kahden senttimetrin päähän saada vielä

ehkä yhden reiän, jolloin vyö saisi nykytahdilla lisää käyttöikää ehkä vuoden, korkeintaan kaksi.

Ajellessaan aamuruuhkassa kohti toimistoa, Kalervo laskeskeli mielessään kuinka monta valkoista autoa tuli vastaan. Vuosien saatossa tietyllä välillä määrä oli pysynyt melkein pä vakiona. Niin ikään samana oli pysytellyt paikka, jossa liikenne etenkin näin maanantaisin stoppasi. Ennallaan oli myös vääntynyt ja kiven iskemä mainostolppa, jonka kohdalta Kalervo poistui moottoritietä kohden toimistorakennusten valtaamaan entistä peltoaluetta.

Hän pysäköi autonsa tutulle paikalle ja nosti takapenkiltä puolipitkän ulsterinsa käsivarrelleen. Painettuaan varmuuden vuoksi kahdesti autonavaimen lukitusnappulasta, kuittasi auto tarkistuksen väläyttäen suuntavilkkujaan niinikään kahdesti. Tuskinpa täällä kameravalvotulla parkkipaikalla kukaan autoa varastaisikaan, vaikka ovet jättäisikin auki, mutta kai se nyt vaan oli sellainen maan tapa varmistua omaisuutensa turvallisesta säilytyksestä.

Toimistorakennuksen aulassa Kalervo muisti yönreiän paikan ja päätti hissin sijaan nousta portaat jalan kolmanteen kerrokseen. Hieman puuskuttaen hän avasi paikallismediataalon oven ja painui ketään kohtaamatta avokonttorin akustiikkalevyillä erotettuun työtilaansa.

Hän muisti, kuinka silloin joskus, kun hän oli ollut suuren pörssiyrityksen palveluksessa, oli aulassa ollut kaunis, iloisesti kaikkia tervehtivä ”first impression manager”. Termi hieman hymyilytti

nykyään, mutta silloin se oli totisinta totta. Etenkin valintaprosessi oli tuolloin mielenkiintoinen ja siihen soppaan kaikki miespuoliset kollegat olisivat mielellään painavan lusikkansa laittaneet.

Aamiainenkin oli tuohon aikaan aina katettuna ja aivan viimeisen päälle olikin. Tuoreet sämpylät, leikkeleet, terveysjuomat ja kofeiinittomat vaihtoehdot ja vaikka mitä, mutta niin oli aika niillekin koittanut ja tässä sitä nyt istua kökötettiin viinipunaista akustiikkalevyä tuijottaen.

Kahviautomaatti sentään talossa oli ja niinpä Kalervo kävi noutamassa omaan, sisäpinnalta pinttyneeeseen mukiinsa lorauksen kahvilta näyttävää juomaa ja mietti samalla, milloinkohan laite oli viimeksi puhdistettu. Ehkäpä kuumavesi tuhosi pahimmat pöpöt, mutta maitonappia hän ei uskaltanut painaa. Ties mitä kefiria sieltä kuppiin lorahtaisi.

Kuppi mukanaan hän istuutui omalle paikalleen ja kuuli oven avautuvan. Nuorisopuoli, niin kuin Kalervo kutsui nettimainontaa hoitavia kollegoitaan, oli tullut töihin ja aloitti äänekkään keskustelun, missä ruodittiin mitä ilmeisemmin viikonlopun tapahtumia sekä kollegan syntymäpäivän vieton jatkoja.

Kalervo aukaisi päätteen ja jäi tuijottamaa auennutta kotisivua ruudulle. Vaikka hän ymmärsi ja osasi itsekin nettimyynnin terminologian: intersitiaalit ja klikit, hakukoneoptimoinnin sekä bannerit ei hän koskaan ollut tuntenut itseään kotoisaksi tuossa

ympäristössä. Hänen aikakauttaan olivat kokosivun ilmoitukset, määräpaikat, sivukoot sekä paperien laatumerkinnot.

Ihminen on jollain tavalla aina oman aikakautensa ja ajan teknologian vanki. Tubettajat tai muuten vaan höpöttäjät olivat nuoria, joille kännykkä oli korvannut tutin jo ensimmäisellä neuvolakäynnillä. Ties vaikka äitiyspakkauksestaikin löytyisi nykyisin jo helistimen sijaan action kameralla varustettu puhelin.

Kalervo muisti, kuinka muutama vuosi sitten useampikin TV:stä tuttu julkkis oli yrittänyt mukaan blogin pittoon niin kutsutussa uudessa mediassa, siinä kuitenkin onnistumatta. Videolaskurin armottomat lukemat osoittivat muutamaa sataa katselukertaa niille, jotka vuosikymmen aikaisemmin olivat lauantai-iltaisin keränneet tv:n ääreen liki puolet koko kansakunnasta.

Suutari pysyköön lestissään ja tv-tähdet tv:ssä. Uusi aika ja uudet kanavat synnyttävät uutta elämää. Niin saa elämän evoluutio aina välillä potkua revoluutiosta ja sitä aikaa eletään nyt.

Sermin yli kurkistavat naisen kasvot saivat Kalervon taas takaisin tähän aikaan ja paikkaan.

Sanna oli Kalervon kollega, joka laskeskeli pitkälti samoja tarjouksia kuin Kalervokin ja ajeli pitkin myyntialuettaan sillä erotuksella, että jaksoi vielä kolkutella uusienkin asiakkaiden ovia. Kalervo oli tyytynyt jo jonkin aikaa hoitamaan hänelle jo ennestään tuttuja kontakteja, mutta aina välillä hän sai pöydälleen tarjouspyynnön ennestään

tuntemattomalta taholta. Tuolloin hän tietysti otti yhteyttä mahdolliseen uuteen asiakkaaseen pikimmiten, mutta yleensä ne olivat vain jonkinlaisia vertailuhintaa hakevia tarkistuksia, ilman sen vakavampaa aikomusta ryhtyä todelliseen kaupankäyntiin.

”Oletko huomenna tulossa koulutukseen?”, kysyi Sanna ja lepuutti omaa kahvikuppiaan Kalervon sermin päällä. ”Mitäs koulutusta olisi tarjolla?”, vastasi hän kysymykseen kysymyksellä ja avasi kalenterin puhelimestaan. ”Se johdon suunnittelema myyntikoulutus, jossa puhujana on se ruotsalainen maailmantähti, Jonas Nordman”. ”Ai se”, vastasi Kalervo ja löysi puhelimen kalenterista sinne jo jonkin aikaa sitten talletetun merkinnän.

Yhtiö oli saanut kolme lippua tapahtumaan vastineeksi ilmaisesta mediatilasta, kutsukorttipainatuksista sekä muutamasta sivustollaan olevasta bannerista. Tyylikkääseen pukuun pukeutunut ruotsalaisen näköinen mies nojasi rennosti pöytänsä allaan vilkkuva teksti: ”Tulevaisuutta tehdään nyt! Yhdessä!”.

Koulutuksen hintalappu olisi hirvittänyt hieman isompituloistakin suomalaista, mutta ilmeisesti Kalervon työpaikan toimitusjohtaja oli tilaisuuden niin arvottanut, että uskoi saavansa panostukselleen kunnon vastineen.

”Joo, on minulla se merkittynä tänne”, vastasi Kalervo Sannan tiedusteluun ja asetti varmuuden vuoksi puhelimesta hälytyksen soittamaan puoli tuntia ennen tapahtumaa, vaikka tiesi ettei sitä tulisi